

ת"פ 48434/01/16 - מדינת ישראל נגד אור מירילאשוילי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 48434-01-16 מדינת ישראל נ' מירילאשוילי

בפני	כבוד השופט אילן סלע
בעניין:	מדינת ישראל באמצעות המחלקה לחקירת שוטרים,
	ע"י עו"ד הדס קליין
	נ ג ד
	אור מירילאשוילי
הנאשם	ע"י ב"כ עו"ד אבשלום גיספן

גזר דין

1. הנאשם הודה במיוחס לו בכתב האישום המתוקן ונקבע כי הוא ביצע עבירה של גניבה בנסיבות של מציאה לפי סעיפים 383(א)(1) ו-384 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") בנסיבות סעיף 383(ג)(1)(ד) לחוק.

2. לפי המתואר בכתב האישום, ביום 6.03.15, עת שירת הנאשם כטירון בבסיס משמר הגבול בבית חורון, הוא הבחין במכשיר הטלפון הסלולארי (להלן: "המכשיר") של המתלונן, אשר שירת עמו, כשהוא מונח על חומה נמוכה, מרחק של כ-20 מטרים ממתחם מגורי הפלוגה של המתלונן. הנאשם נטל את המכשיר, הכניסו לתיקו האישי ויצא מהבסיס. הנאשם הגיע לביתו, ניסה להדליק את המכשיר אך משנוכח כי הוא נעול ולא ניתן להשתמש בו ללא סיסמה, הוא חיבר את המכשיר למחשבו וביצע איפוס של המכשיר. ביום 29.03.15 במסגרת חקירת מח"ש, נתפס המכשיר על גופו של הנאשם.

3. נתבקש והוגש תסקיר שירות המבחן ממנו נלמד אודות נסיבות חייו של הנאשם. קצינת המבחן ציינה כי הנאשם הודה במיוחס לו, הוא חש אפטיה כלפי המתלונן וציין כי הוא חש בושה נוכח התנהגותו. לדבריו, הוא שילם מחיר בגין העבירה שעה שהוא הועבר ממשמר הגבול לחיל האוויר. קצינת המבחן ציינה את התרשמותה כי קיימת רמת סיכון נמוכה להישנות התנהגות פורצת חוק. בשולי התסקיר באה קצינת המבחן בהמלצה להשית על הנאשם עונש של"צ בהיקף של 140 שעות ולהימנע מהרשעתו בדין נוכח הפגיעה הצפויה בדימויו העצמי ובעתידו כתוצאה מהרשעתו זו. היא הוסיפה כי אינה באה בהמלצה טיפולית נוכח שירותו הצבאי האינטנסיבי והצורך שלו לסייע בפרנסת ביתו לאחר שעות השירות הצבאי.

4. בטיעוניה לעונש, עמדה ב"כ המאשימה על הערכים המוגנים שנפגעו ממעשי הנאשם, הפגיעה בקניינו של המתלונן ובפרטיותו, נוכח העובדה כי מדובר בגניבה של מכשיר טלפון שהכיל מידע אישי של המתלונן, והפגיעה באמון הציבור במשטרה. איפוס הטלפון גם גרם נזק נוסף, לא מבוטל למתלונן, לצד הפגיעה בתחושת הביטחון שלו. ב"כ המאשימה הוסיפה כי מדובר באירוע מתגלגל, כשלנאשם היו מספר "תחנות יציאה" עד שהטלפון נתפס אצלו בחלוף כ-3 שבועות ממועד הגניבה. לדבריה, מתחם העונש ההולם נע ממאסר על תנאי ועד למספר חודשי מאסר לריצוי בפועל. בנסיבותיו של הנאשם, כפי שעולה מהתסקיר החיובי שהוגש בעניינו, לקיחת האחריות והחרטה שהביע, העונש הראוי הוא של"צ לצד מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

5. בשאלת ההרשעה נטען כי אין מקום להימנע מהרשעת הנאשם, שכן מקרה זה אינו בא בגדרי החריגים לכלל, לפיו משבוצעה עבירה יש להרשיע את העברין, נוכח חומרת המעשים והעדר פגיעה קונקרטית.

6. מנגד, ב"כ הנאשם ציין כי מדובר בנסיבות המעמידות את מעשה הגניבה ברף התחתון שלמעשה היה ניתן לראות בכך עבירה לפי חוק השבת אבידה, תשל"ג-1973. הנאשם הודה ונטל אחריות מלאה על מעשיו עוד במסגרת חקירתו. הוא הצביע על כך, שהנאשם ביצע את המעשה בהיותו בטירונות, בן 18 וחצי, ואין מדובר בעבירה שביצע מי שסיים את הכשרתו כשוטר, וודאי שאין לראותו כמי שביצע עבירה במסגרת תפקידו. הנאשם הועבר משירות במג"ב וכיום הוא משרת בחיל האוויר לשביעות רצונם המלאה של מפקדיו. אמו חולה ומאושפזת בבית חולים, והנאשם, לצד שירותו הצבאי, מטפל באחיו הקטנים ומהווה עבורם דמות אב. עוד ציין ב"כ הנאשם כי הנאשם לא הצליח לפתוח את המכשיר וממילא לא פגע בפרטיות המתלונן, ולמתלונן לא נגרם נזק של ממש.

7. באשר להרשעת הנאשם טען בא-כוחו, כי היא תפגע באפשרות התעסוקה שלו, שכן הוא לא יוכל להמשיך בשירות קבע כפי שהוא מבקש.

8. הנאשם בדבריו בפני בית המשפט הביע חרטה ובושה על מעשיו וציין כי מדובר במעידה חד-פעמית בחייו. הוא סיפר, בדמעות, כי מצעירותו חלם להיות שוטר מג"ב ונוכח המעשה, חלומו זה נגזז. לצד זאת, הוא ממשיך להשקיע במרץ בתפקידו בחיל האוויר ומשתדל להשלים את שירותו על הצד הטוב ביותר. הוא ציין כי רבים מבני משפחתו הקרובה הם אנשי צבא ובכוונתו להמשיך לשירות בקבע, דבר שלא יתאפשר במידה והוא יורשע.

9. כאמור, אין מחלוקת באשר לעונש השל"צ שיש להשית על הנאשם. ברי, כי במעשיו הנאשם פגע בקניינו של המתלונן ויש חומרה בכך שהוא ביצע זאת כנגד חברו לשירות במג"ב. לצד זאת, צודק הסנגור כי בפועל לא הייתה פגיעה בפרטיותו של המתלונן אחר שהמכשיר לא נפתח, המכשיר הושב לבעליו וגם הנזק הנטען נוכח מחיקת תוכן המכשיר לא הוכח, שכן ייתכן בהחלט כי התוכן היה מגובה. מתחם העונש ההולם בגין העבירה בנסיבותיה נע אכן, כפי שצינה ב"כ המאשימה, בין מאסר מותנה דרך של"צ למספר חודשי מאסר, לצד עונש מותנה צופה פני עתיד ופיצוי במקרים המתאימים.

ובאשר לנאשם.

10. הנאשם, יליד 1996, כיום בן 21, נעדר עבר פלילי, חייל בשירות סדיר בחיל האוויר כמכונאי מטוסים. מפקדיו ציינו במכתבים שהוגשו כי מדובר בחייל מצוין ומקצועי המבצע את תפקידו באופן אחראי ומסור. חרף קשייו הכלכליים והמשפחתיים, והצורך שלו לסייע בפרנסת משפחתו ומחלתה של אמו, אשר לאחרונה איבדה גם את ראייתה, הוא נותן את כולו לשירות הצבאי. הוא אהוב על חבריו ומסייע בכל הנדרש ממנו.

11. הנאשם הודה במיוחס לו כבר בחקירתו הראשונה והביע חרטה כנה גם בפני בית המשפט. ההתרשמות הייתה כי הוא חש בושה עמוקה על מעשיו שאינם תואמים את אורח חייו ואת החינוך עליו גדל. בנסיבות אלו, ברי כי יש לגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון ולהשית עליו עונש של"צ לצד עונש צופה פני עתיד ופיצוי למתלונן, בשים לב למצבו הכלכלי של הנאשם מחד, ולמידת הנזק ולכך שהמכשיר הוחזר לבעליו בחלוף זמן ולא הוברר היקף הנזק כתוצאה ממחיקת התוכן, מאידך.

12. באשר להרשעת הנאשם. ככלל, הימנעות מהרשעה תתאפשר רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן לא מתקיים יחס סביר בין עוצמת פגיעתה של ההרשעה הפלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי וחומרתה של העבירה ((ראו למשל: ע"פ 7109/14 סייג נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 20.11.14); ע"פ 9893/06 לאופר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 31.12.07)). התנאים שבהצטרבותם ניתן להימנע מהרשעה של נאשם שאשמתו הוכחה הם: (א) "על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם"; (ב) "סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה..." (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337, 342 (1997)). על בית המשפט לאזן בין השיקולים הכרוכים בשמירה על האינטרס הציבורי, היינו, מיצוי ההליך הפלילי בכדי להשיג הרתעה, מניעה ואכיפה שוויונית של החוק, תוך מתן תשומת לב לחומרת העבירה, אל מול נסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם, ביניהן, טיב העבירה, חומרתה, עברו הפלילי, גילו, מצב בריאותו והנזק הצפוי לו מהרשעה, כשלעניין זה, יש לבחון גם את השפעת ההרשעה על עיסוקו המקצועי של הנאשם ועל מצבו הכלכלי והמשפחתי (ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד(3), 685 (2000); ע"פ 9893/06 בעניין לאופר).

13. האיזון בין האינטרסים האמורים, תוך שימת לב לשיקולים הרלוונטיים להכרעה בשאלת ההרשעה (ראו: ע"פ 2083/96 בעניין כתב) מביאים למסקנה כי יש להימנע מהרשעתו של הנאשם. הנאשם נעדר עבר פלילי וזוהי מעידתו הראשונה. כאמור, חומרת מעשהו של הנאשם היא בין היתר העובדה שהוא נעשה במסגרת שירותו במג"ב, אך לא ניתן להתעלם מכך כי מדובר בהחלטה של רגע, של נטילת מכשיר שהיה מונח על גבי גדר שהנאשם נמנע מלהשיבו לבעליו על אף שניתן בנקל לגלות את בעליו ולהשיב לו את המכשיר. צודק גם ב"כ הנאשם, כי הנאשם היה בטירונות במג"ב ואין לראות בו כשוטר בתפקיד המבצע עבירה. וודאי שלא נלווית למעשיו החומרה הנלווית לשוטר המבצע עבירה במסגרת תפקידו כנגד אזרח מן השורה, וודאי לא כנגד עציר. אין מדובר בהתנהגות כרונית ומתסקיר שירות המבחן עלה כי הנאשם מתחרט על מעשיו ומתבייש בהם והסיכוי כי יחזור על עשים מעין אלו בעתיד הוא קטן. גם התרשמותו של בית המשפט מדברי הנאשם בפניו מביאה למסקנה דומה. קצינת המבחן ציינה כי להרשעתו עלולה להיות השפעה שלילית על דימויו העצמי.

14. על כל אלו יצוין, כי לא זו בלבד שמדובר באדם צעיר לימים, וקיימת סבירות של ממש כי הרשעה תפגע בו מבחינה תעסוקתית, בין היתר בשים לב להכשרתו המקצועית המיוחדת כטכנאי מטוסים, אלא שבמקרה זה, כפי שעלה

מדבריו הכנים של הנאשם בבית המשפט, הוא חפץ להקדיש את חייו לשירות המדינה במסגרת שירות קבע בצבא, ויש חשש של ממש כי הרשעתו תפגע בכך. כפי שעלה ממכתבי מפקדיו, מדובר בחייל מצטיין הנושא בתפקיד משמעותי וחיוני בחיל האוויר. הוא אהוב על חבריו ומפקדיו. הצלחתו זו, בפרט בשים לב לקשיים האישיים-משפחתיים העומדים בפניו, מצדיקה את התחשבותו של בית המשפט גם בעניין זה. נוכח האמור נדמה כי סגירת דלת שירות הקבע בפני הנאשם, בשים לב למוטיבציה ולמקצועיות שלו, הרי שמדובר בנזק "מוחשי וקונקרטי" (רע"פ 54/15 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 26.01.15); רע"פ 1439/13 קשת נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 4.03.13)), לא רק לנאשם, אלא במובן מסוים גם לאינטרס הציבורי.

בשים לב לכל האמור, אני סבור כי נכון במקרה זה לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהימנע מהרשעת הנאשם, ואני משית על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 140 שעות של"צ, בהתאם לתכנית שיכון שירות המבחן ויגישה לאישור בית המשפט.

הובהר לנאשם כי אם לא יעמוד בתנאי הצו, בית המשפט עלול להרשיעו ולהטיל עליו עונש אחר.

ב. הנאשם יחתום על התחייבות בסך של 5,000 ₪ להימנע מעבירת רכוש כלשהי במשך שנה מהיום.

ג. ההתחייבות תחתם בתוך 30 יום מהיום, שאם לא כן הנאשם ייאסר למשך 10 ימים או עד לחתימתו על ההתחייבות, לפי המוקדם.

ד. פיצוי למתלונן בסך 500 ₪ שיופקד בקופת בית המשפט בתוך 30 יום.

המזכירות תעביר גזר דין זה לשירות המבחן.

גזר הדין ישלח לב"כ הצדדים בדואר בהתאם להסכמתם.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ב אייר תשע"ז, 18 מאי 2017, בהעדר הצדדים.

